

Helyünk Európában

Építőiparunk az európai építésnek a három ezrelékét állítja elő. Ezt mutatja az Unió statisztikai intézményének legfrissebb kiadása. (A tételes országonkénti bemutatás a „Tartós a növekedési tendencia” című cikkben olvasható.) Vessük össze több országgal a mi mutatóinkat.

Németország, mint a legnagyobb építési volument produkáló ország, természetesen vezet az európai listát az összértékből kihalított 20,7 százalékkal. Nem lehet elmenni amellett, hogy ez éppen 70-szer annyi, mint amit a mi építőiparunk termel.

Azt hiszem nem is a nagyokkal – Németországon túl az Egyesült Királyság, Franciaország, Spanyolország és Olaszország – kell összehasonlítani a mi teljesítményünket. Sokkal inkább a hasonló nagyságrendű, korábbi tagállamokéval és még inkább a velünk együtt csatlakozókéval.

A lélekszámban hozzánk közelálló Hollandia 6 százalékos részaránnyal – 20-szor annyi, mint a magyar – kimagasló eredményt produkált. A nálunk – területben és lélekszámban is – kisebb Ausztria építőipara közel tízszeresét állította elő a mi produktumunknak. Sőt, Dánia és Svédország is 7-8-szorosát termelte a magyar építőiparnak.

Még fájóbb az összehasonlítás a visegrádi országokkal. A hozzánk hasonló nagyságrendű Csehország, több mint kétszer annyit termelt, mint Magyarország. A négyszer akkora lakosságszámmal rendelkező Lengyelország is lakossági egységre vonatkoztatva szintén duplázza a mi termelésünket.

A kis Luxemburg építőipari termelése ugyanakkora nagyságrendet képvisel, mint hazánké, holott a lélekszáma töredéke a miénknek.

Nem vigasztaló, hogy az ez év elején csatlakozó új európai uniós országokénál – Románia és Bulgária – kedvezőbbek a mutatóink. Románia részesezése éppen akkora az uniós építőipari tortából, mint a miénk, annak ellenére, hogy több mint kétszer akkora a lakosság száma. Bulgária – hozzánk közelálló népességi mutatóval – harmadakkora építőipari termelést produkált, mint mi. Természetesen az egyszerű összehasonlítás mögött sok olyan tényező húzódik meg, amely részben árnyal-

ja a különbségeket, illetve magyarázza annak okait. Számomra a legnehezebb arra magyarázatot, illetve okokat találni, hogy a cseh és a lengyel fajlagos építési volumen miért kétszer akkora, mint a magyar. Gazdasági mutatóink közelebb állnak egymáshoz, minthogy az építésvolumen-különbséget ez indokolná. Az Unió források eddigi, és várhatóan az elkövetkező időszak nagyságrendje sem támasztja alá az ilyen mérvű különbséget. Igaz, az elmúlt évben Csehországban és különösen Lengyelországban az építési piac bővülése látványos volt, ez utóbbiban 20 százalék feletti növekedést regisztráltak. Ez önmagában – különösen, ha hozzávesszük a magyar építőipar elmúlt évekbeli növekedését – nem indokolja a jelzett mértékű különbséget.

A kereslet-kínálat szorosan egymásra ható tényezők. E két ország építőiparában, annak versenyképességében, az utóbbi időben a kínálati oldalon jelentős minőségi változások következtek be. A szakmai szövetségek egységesek, jelentős vállalkozói volument tudnak maguk mögött. A közös érdekeiket jól tudják megfogalmazni és érvényesíteni. Az Unió szakmai vérkeringésébe széles körben bekapcsolódtak. Nemcsak a vezető fórumokon, de a munkacsoportok nagy részében is hallatják hangjukat. Ezáltal nem csupán passzív befogadói, hanem aktív alakítói az európai építésszabályozásnak. Még akkor is így van ez, ha az építési szakterület nagyobbik része várhatóan hosszú távon is nemzeti szabályozási keretei között marad. Úgy ítélik meg, hogy az uniós szakmai munkával járó költségek hamar és sokszorosan megtérülnek. Nem véletlen, hogy több európai szakmai szervezet a legutóbbi választásokon cseh vagy lengyel szakembert választott vezetőjének. Az irányító testületekben pedig még többen dolgoznak a két országból, igaz a nem látványos mindennapi munkából is bőven kiveszik a részüket. Objektív mutatók alapján is, építőipari versenyképességük az utóbbi években jelentősen javult.

Talán érdemes ezen mindannyiunknak – bármilyen szereplői is vagyunk az építési piacnak – elgondolkodni.

Horváth Sándor